

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΟΥ

I

Μας' όπ' τάνήλια της Νυχτός και του Βυθού παλάτι
Τη Χαλαυγούλα φέρουνε του ήμεροδρόμου τάτις
Και Οχυριμένα φεύγουνε 'στ' όδόνα τ' αθέρις
Χλωμά της Πούλιας τ' αχυσά και διαμυγνέν' άστέρια·
Μονάχα εσύ, 'Ηλιοπρόσωπη άγάπη μου, έχεις χέρι
Νά λυμπής 'Αστρι όλόημερα κι' όλονυχτίς φωνάξει.

II

Πανώρη, ή Παντοδύναμη 'Αγάπη σου έγεννήθη
Δουλοΐδια όλα έγεμίσανε της Μάννας της τ' ατάθη·
Μά όταν ή 'Αγάπη επέθανεν, ή Θλίψη διαχυμένη
Τόν κόρφο που έμειν' έρημος μ' ανθούς νεκρούς τόν ραίνει.
Κ' ήτανε άλικοπόρφυρα τ' αλουλουδάκια έκείνη.
Που άρχαίο μνημα έστολίζαν με στέφαν' από κρίνα.

Στίχοι:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ

όσο νά λυθή το πολύκροτο ζήτημα, τί θά γίνει ή
τάφος που άνοιξαν στην άρχή της όδοϋ Κολοκο-

τρώνη για τον πολυθρύλλητον άνδριάντα του 'Έρου
του Μωρηά;

"Αν είχαμε και την ελαχίστην έλπίδα ότι ήμ-
πορούσε νά είσκαουσθ ή εύχή μας, θά έπροτεί-
ναμε νά χρησιμοποιηθ ή τάφος, άφου άνοιχθηκε
που άνοιχθηκε πειά, προς άνέγερσιν πολυανδρίου
με τας προτομάς των δεκατεσσάρων Δημοτικών
Συμβούλων, οι όποιοι έσωσαν τον πολυπαθ ή άν-
δριάντα από τον έξευτελισμόν.

'Ανάμεσα στους δεκατέσσαρας δέν θά ήταν ά-
σχημο άν έμπαινε και ή προτομή του άθανάτου
Ταρταρίνου, ως συμβολίζοντος τους πατριωτικούς
άγώνας των.

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ

είκόνα της ζωής κι' αυτή. Στο θέατρο παίζεται ή «Γράν
Βίλα» και ή πρίμα στην χαριτωμένη σκηνή των όμπρελών
σηκώνει τόσο τό φουστάνι της ώστε οι θεαταί του Βαριετέ
παρουσιάζουν την είκόνα την όποιαν παρουσίαζαν κ' οι
θεαταί του όμωνόμου Παρισινού θεατρού κατά την πρώτην
όλόγυμνη εμφάνισι της Νανώς.

'Η σκηνή, έννοείται, μπιζάρεται. 'Η πρίμα βγαίνει
έξω, αλλά διευθύνεται και πάλιν προς την ίδιαν πλευράν
του θεάτρον, την άριστεράν, για νά ξαναπαίξη την
σκηνήν.

— 'Από 'δω! 'Από 'δω! φωνάζουν οι της δεξιάς. Για
νά 'δούμε και 'μεϊ!

Τοῦδεκάκου όμως. Οι όρμημοί τους δέν λαμβάνονται
όπ' όβην, διότι στην άριστεράν πτέρυγα κάθεται τό γερον-
τοπαλλάκαρο, ό έραστής της, ό όποιος έχει όλα τ' α δι-
καιώματα νάπολαμβάνη τ' α κρυμμένα θέλητρά της, άφου
του άνέκουν, όπως του άνέκουν και τ' α φουστάνι της.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

κ' έξόχως διπλωματικών τό διχόθημα του σεβαστού
άντισταγγελέως του 'Αρείου Πάγου κ. Μανιάκη,
του άποκαταστήσαντος διά της πολυκρότου έπιστο-
λής του, την όποιαν απέστειλε προς τον ένταύθα
πρόξενον της Περσίας, τας μεταξύ των δύο Κρατών,
από αιώνων διζκοπίδας φιλικάς σχέσεις.

'Ο κ. 'Αντισταγγελέως υπεκατέστησε την Κυ-
γέρνησιν εις αυτήν την κρίσιμωτάτην περίστασιν.
'Εθυσάσε δέ εις τό διπλωματικόν τάκτ και αυτήν
την ιστορικήν αλήθειαν, άποδείξας τετραγωνικό-
τατα ότι οι Πέρσαι δέν θά ύφίσταντο την ροδεράν
πανολεθρίαν, άν είχαν όλιγώτερον στρατόν κ' έναν
κ. Μανιάκην νά διευθύνη τας μετά των 'Ελλήνων
διπλωματικές διαπραγματεύσεις των.

τις ίδιες παραφωνίες μ' α τραγουδάει ό δ ι α π ρ ε π η ς
κ α θ η γ η τ η ς την όμορφή της γλώσσας της άρ-
χαίας. Καθηγητής των 'Ελληνικών γραμμάτων στο Παι-
νεπιστήμιο από την εποχή του «δαιμονίου» και του
αέλεφα του πρωτόγονου δέν μπόρεσε άκόμα νά κατελά-
θει ότι όλ' αυτά που άραδιάζει δέν είναι άρετές της άρ-
χαίας γραμματικής και του λεξιού του άρχαίου, αλλά
των συγγραφέων που γράφανε στην άρχαία, και ότι άν
ένας νέος Πλάτων ή Εύριπίδης γράφανε στην τωρινή μας
γλώσσα, ύστερα από δύομυο χιλιάδες χρόνια κανένας νέος
Μιστριώτης τις ίδιες εύκαμψίες και στοργυλότητες θά-
βρισκε στη γλώσσα σή σημερινή. Θέλετε και μ' αν από-
δειξη πειραματική τ' α όσα λέγω; Νά, τ' α ίδια τ' α ρητο-
ρικά λόγια του δ ι α π ρ ε π ο υ ς κ α θ η γ η τ ο υ.
'Αντίθεσις ζωντανή στις ύγρότητες και μελιγρότητες και
τις άλλες Μιστριώτικες όμορφιες της άρχαίας. Αυτό
από την άρχή ως τό τέλος θά ακμαρώσετε τ' α «πολυ-
τελέει σιδύρις» (τισις) (σελ. 26), τ' α έγκεκοδωλη-
μένοι (σελ. 26), τ' α στωμυλοσυνλεκτάδου (σελ. 28), τ' α
ραιοσυνραπαδάου, τ' α «αύτη ή εις τηλικούτον» (iii)
(σελ. 7), τ' α «δέν ήτο άει έ. αία (αει, ιει)» (σελ. 7),
τ' α «ή οία ήτο» (iuea) (σελ. 139), τ' α «ήσαν βάρβαροι
ή είχον» (iii) (σελ. 358), τ' α «οί' αί έέρειαι είχον»
(ουει, ιει) (σελ. 158).—Τό νόστιμο είναι που στη σελ.
5 λέει ότι ή 'Ελλ. γλώσσα δέν είναι μεστή φωνηέντων
ως ή των μεσημβρινών, αλλά ταύτα μ' ανουνται μετά των

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΣΙΝ-ΤΣΟΝ

Διαμαρτύρομαι μ' όλην την δύναμιν του στενοῦ
μου θώρακος, κ. «Νουμά», διά τους διπθεν συμπα-
τριώτας μου οι όποιοι καθώς έδιάβηκα ις όλας τ' ας
'Αθηναϊκάς έφημερίδας, ήλθαν έδω ως άντιπρόσω-
ποι των έν Κίνα μεγαλεμπόρων, χάριν της Διεθνούς
'Εκθέσεως.

Μου είπε κάποιος διαπρεπής φίλος μου, ό όποιος
έζησε πολλά χρόνια εις την Εύρώπη, ότι τους Κι-
νέζους αυτούς, τους ίδιους, τους είδε κ' εις άλλας
'Εκθέσεις, κ' εις άλλα Εύρωπαϊκά πανηγύρια, και
μου άπεκάλυψε ότι άνήκουν εις κάποιον έργολάβον
ό όποιος τους ένοικιάζει εις διάφορους έπιχειρημα-
τίας διά νά τους παρουσιάζουν, άλλοτε ως άπεσταλ-
μένους εμπόρων, άλλοτε ως Μπόξερς, άλλοτε ως
διπλωμάτας και άλλοτε ως καλλιτέχνες και περιη-
γητάς.

Αί πληροφορίες του διαπρεπούς φίλου μου είναι
δυστυχώς άνακριθέσταται. Οι Κινέζοι της Διεθνούς
δέν είναι καθόλου Κινέζοι. Είναι 'Αθηναίοι εις τους
όποιους έφύρεσαν από μίαν μάσκα Κινέζικη (δυσ-
τυχώς από τις μάσκες αυτές τις είδα κρεμασμένες
πρό ήμερών στις βιτρίνες του κ. Γεωργιάδου), και
τους εξαπέλυσαν στους 'Αθηναϊκούς δρόμους, διά
νά ποζάρουν ως άντιπρόσωποι του Ουρανίου Κράτους.
'Η γλώσσα δέ που όμιλούν, όταν μιέζονται νά ό-
μιλήσουν, είναι ή Κινέζικη γλώσσα του «'Αρχοντο-
χωριάτη» του Μολιέρου.

'Εμαθα ακόμη και κάτι άλλο, τό όποιον σπεύ-
δω νά σ' ας μεταδώσω. Τους Κινέζους της σήμεραν,
θα τους ίδητε αύριον 'Ιαπωνέζους (ό κ. Γεωργιάδης
έχει κ' 'Ιαπωνέζικες μάσκες) και μεθ' αύριον Σου-
δανούς, προς δόξαν της Διεθνούς 'Εκθέσεως και
της 'Αθηναϊκής εύπιστίας.

Αυτά σ' ας τ' α γράφω χάριν της δικαιοσύνης και
διά νά παύση νά διασύρεται πλέον ή ύπόληψις
των όμοφύλων μου.

Μεθ' ύπολήψεως

Τσίν-Τσόν

'Ο μόνος Κινέζος που εύρίσκεται εις τας 'Αθήνας
Υ. Γ. Φοβούμαι μήπως μεταξύ των ύπαλλή-

συμφώνων έν συμμετρία—και άλλ' α τέτοις τέρατι (κα-
τακλούνται την άκοήν του άκροατού ως ή ώδή της εϋ-
στόμου αηδόνος τ' α ότα του μουσοχαρούς) (σελ. 3). Αυ-
τού από την άρχή ως τό τέλος θά θαυμάσετε την ξερό-
τητα και τη στεγνότητα κατ' άντίθεση του ύγρου της
'Ελληνικής. «'Η 'Ελληνική γλώσσα έχει τοσούτην εύ-
καμψίν όσην ό 'Απόλλων του Μπελθεόρη» λέει ό δια-
πρεπής (σελ. 4). Και ή γλώσσα των ρητορικών λόγων
έχει τόσην δυσκαμψίν όσην ό 'Απόλλων του 'Εθνικού
Πανεπιστημίου.

«'Αλλ' ως ή άηδών δουλωθείτα λυπείται και λυπου-
μένη δέν ζει, ούτω και τό 'Ελληνικόν Γένος διά την
δουλοσύνην επύτατο φεαγγόμενον την γλώσσαν του Πλά-
τωνος και τοίς στενχημοίς αυτού προτεταται όλίγες ήρω-
τηρισμένες φράσεις δηλούσας τας περιπετείας αυτού»
(σελ. 14). Σώσον Κύριε . του διαπρεπούς τας φράσεις.
Τ' είν' αυτή: είναι παρηβολή; είναι είκόνα; είναι ρη-
τορικ' α λόγια; ή; είναι διαπρεπείς κουταμάρες.
Αυτή είναι ή «λεπτυντής» της διανοίας με τ' α συγγράμ-
ματα του Αριστοτέλη (σελ. 386) και ή «όξύνοια» που
φέρνουν τ' α 'Ελληνικά γράμματα (σελ. 18) Φαντάζεστε
τί περίεργο θά είτανε νά βλέπει κανείς έναν όλόκληρο λαό
νά στενάζει από τό πρωί ως τό βράδυ και «τοίς στενχη-
μοίς αυτού νά προσθέτει: όλίγες ήρωτηριασμένες φρά-
σεις κ.τ λ »;

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

(άκούουσι)

πλάκει της άρχαίας γλώσσας έγκώμιο σε δώδεκα σεΐδες
γεμάτες από άρχαίες λέξεις, παρηβολές, μεταφορές, είκό-
νες και άνοησίες. «'Ο 'Ελλην δέν λαρυγγίζει δι' έπισω-
ρεύσεως πολλών συμφώνων και οίονει 'βρυχάται, ως οι
γείτονες του βορείου πόλου». Πώς σ' ας φαίνονται αυτές;
πώς σ' ας φαίνεται ό βρυχηθμός των γετόνων του βορείου
πόλου; 'Εγώ τουλάχιστον όλολογώ ότι ως τ' α τώρα έναν
άνθρωπο έχω άκούσει νά βρυχάται και νά μυκάται, τον
κ. Μιστριώτη όταν βγάζει αρητορικά λόγια. «'Η 'Ελλη-
κή γλώσσα έχει τηλικούτον φώς, ήλίκον οι 'Ελληνικοί
άστέραι» Γλώσσα... φώς... άστέραι (!!!) τί π' α νά πούν
αυτά; 'Η μήπως είναι γραμμένα για νά επικυρώσουν τό
ότι «ή 'Ελληνική γλώσσα έχει τηλικούτην δ ι α π ρ ε π η ς
ήλίκην ό αίθ' όρ του 'Ελληνικού ούρανού». Όλα όμως
αυτά β' αως άλλο τ' α γράφει για ν' άποδείξει πειραματικά
ότι «ή 'Ελληνική γλώσσα έχει τοσούτα κ ο σ μ ή μ α τ α
ότους κρόκους και νεκίστους κηπέδαι ό Κηφισός». Κ' έ-
ξάπαντος οι τρεις αυτές φράσεις θά είναι γραμμένες για
νά δείχτει όλοάνερα ότι ή 'Ελληνική γλώσσα διακρίνεται
διά τ' α καλόν και ήδόν, τό πλαστικόν και στοργυλόν, τό
ύγρον (διατί έχι και έέρειαι) και εύκαμπτον τό εύγλωττον
και μελιγρόν (!!!) και ότι ό ά σ τ ε ί ο ς νεώτερος 'Ελ-
λην διακρίνεται διά την έπιπολιότητα, την κενότητα,
την μωρίαν, διά την των της 'Αρχαίας λείξεων άγάπην,
και τό των των 'Αρχαίων τύπων έρωτα. Από την άρχή
ως τό τέλος αυτού του έγκωμίου με τον ίδιο σκοπό και

